

La vida de una mujer

Títol original: *La vie d'une femme* (AKA: *A Woman's Life*) **Direcció i guió:** Charline Bourgeois-Tacquet **País:** França **Durada:** 99 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama
Interpretació: Léa Drucker, Mélanie Thierry, Charles Berling, Laurent Capelluto...
Fotografia: Noé Bach **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 09/10/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítol en espanyol

SINOPSI

La Gabrielle, de 55 anys, s'entrega a la feina en cos i ànima. Com a cirurgiana i cap de departament de l'hospital, està constantment d'una banda a l'altra, aclaparada pel pes de la responsabilitat. Li queda poc temps per a la seva vida privada: un marit afectuós i una mare que depèn de les seves cures. Però aquesta és la vida que desitjava, la vida que va triar. Quan una novel·lista la visita per observar-la mentre treballa per a un llibre que està escrivint, el seu equilibri comença a trontollar. (FilmAffinity)

CRÍTICA

14/05/2026 - CANES 2026: *La prometedora Charline Bourgeois-Tacquet signa un retrat cinematogràfic d'allò quotidià, delicat i de gran mestratge, sostingut per una Léa Drucker al cim del seu art*

"—Si ja no fos jo, qui seria? —Potser series feliç, encara que potser no segons els teus criteris actuals." És un estudi minuciós de la identitat, ancorat en allò concret i en la realitat de ***La Vie d'une femme***, al qual **Charline Bourgeois-Tacquet** ha decidit dedicar el seu molt refinat segon llargmetratge, presentat a la competició oficial del 79è Festival de Canes. I és que, sota l'aparença d'una pel·lícula psicològica de precisió microscòpica —en ressò amb la professió de la protagonista, interpretada a la perfecció per Léa Drucker—, la cineasta compon una sonata cinematogràfica que aconsegueix incorporar intel·ligentment nombrosos ingredients de l'existència humana: el pas del temps absorbit per la rutina professional, el desig i la por al canvi, les friccions entre el pragmatisme cartesià i l'abandó emocional, les fronteres que es poden creuar i els límits contra els quals un corre el risc d'estavellar-se.

La directora explora aquest ampli terreny de joc existencialista amb un estil depurat que concentra i ritma el temps en 11 capítols (titulats "Lo quiero todo", "Alter ego", "Reconstrucción", "De dónde venimos", "No", "La piedad", "Otra vez", "Desliz", "El final de una pareja", "El abandono" i "Coloquio sentimental") a l'estela intensa de la Gabrielle (**Léa Drucker**), una dona d'uns cinquanta anys que treballa com a brillant cap de servei i especialista en reconstrucció facial a un hospital públic en lluita constant per conservar els seus recursos. Aquesta dona sense fills, que constitueix tota una monja-soldat completament entregada a la seva professió i amb el suport del Kamyar, el seu col·lega i amic des de fa molts anys (**Laurent Capelluto**), viu des de fa temps amb els fills —ja adults— de la seva parella Henri (**Charles Berling**). També és qui s'ocupa de tots els assumptes de la família (els estudis del seu nebot, l'avanç de l'Alzheimer de la seva mare, etc.). Però sota la superfície afectiva d'aquesta vida "excessivament controlada" s'ha instal·lat un cansament, i l'aparició desestabilitzadora de l'escriptora Frida (Mélanie Thierry) l'atreu de mica en mica cap a nous territoris. "Mai no és val tard quan arriba?" La Gabrielle haurà d'escollir...

La Vie d'une femme, escrita i dirigida amb enorme subtilesa, i amb la complicitat del director de fotografia **Noé Bach** —que sobresurt en la captació de la proximitat, els cossos, els gestos i els rostres—, traça un retrat d'extraordinària precisió, gairebé txekhovià, sobre la distància amb un mateix i amb els altres. Una zona d'il·luminació amb atmosferes i comprensió de les interaccions que dosifica perfectament Charline Bourgeois-Tacquet, en una voluntat assumida de no cedir mai a l'espectacle ni als cops d'efecte emocionals, sinó semblant múltiples matisos i sabent captar meravellosament —molt ben acompanyada per la seva excepcional actriu protagonista— aquests estremiments interiors que alimenten les paradoxes de l'existència universal.

Fabien Lemercier - cineuropa.org